

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu**, se sídlem Bouzov 8, Bouzov, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované č. j. 460/08 ze dne 28. 2. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 32/2008 - 90 ze dne 4. 11. 2009,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále označovaná jako „stěžovatelka“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2009, č. j. 7 Ca 32/2008 - 90, jímž bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o jiné kasační stížnosti stěžovatelky podané 19. 5. 2008 proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2008, č. j. 7 Ca 32/2008 - 15, o odmítnutí žaloby proti České advokátní komoře (dále jen „ČAK“).

S podáním kasační stížnosti ze dne 19. 5. 2008 proti poslední jmenovanému rozhodnutí Městského soudu v Praze byla spojena poplatková povinnost (§ 4 odst. 1 písm. d/ zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o soudních poplatcích“), kterou stěžovatelka nesplnila a požádala o osvobození od soudních poplatků. Městský soud usnesením z 19. 8. 2008, č. j. 7 Ca 32/2008 - 46, stěžovatelce osvobození od soudních poplatků nepřiznal. Toto usnesení napadla stěžovatelka kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 Ads 102/2008 - 65. Městský soud vyzval stěžovatelku usnesením z 2. 10. 2009, č. j. 7 Ca 32/2008 - 88, aby soudní poplatek spojený s kasační stížností uhradila do tří dnů od doručení usnesení, a zároveň stěžovatelku řádně poučil o následcích nezaplacení tohoto poplatku. Předmětné usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 9. 10. 2009. Stěžovatelka soudní poplatek ve stanovené lhůtě neuhradila. Městský soud v Praze proto řízení o kasační stížnosti zastavil usnesením z 4. 11. 2009, č. j. 7 Ca 32/2008 - 90, a to podle

ustanovení § 47 písm. c) ve spojení s ustanovením § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a s odkazem na § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Usnesení o zastavení řízení bylo stěžovatelce doručeno dne 11. 11. 2009.

Proti tomuto usnesení stěžovatelka brojí včas podanou kasační stížností, kterou se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že ačkoliv soudu doložila své majetkové poměry odůvodňující její žádost o osvobození od soudních poplatků, nebylo jí toto osvobození přiznáno, čímž jí bylo znemožněno domoci se soudního přezkumu výše jmenovaného usnesení Městského soudu v Praze z 5. 5. 2008. Jako příčinu své nemajetnosti, kterou si sama nepřivodila, uvádí skutečnost, že jí zaměstnavatel nezajišťuje provozní potřeby dle ustanovení § 277 zákoníku práce, čímž porušuje své povinnosti. Dále se stěžovatelka vyjadřuje k zamítnuté kasační stížnosti z 19. 8. 2008 vedené pod spisovou značkou 6 Ads 102/2008 - 46, přičemž se domnívá, že kdyby o věci rozhodoval jiný než „restriktivní“ senát, osvobození by jí bylo přiznáno. Stěžovatelka má tedy za to, že jí jako nemajetné bylo upřeno ústavní právo na soudní ochranu za situace, kdy je její nemajetnost důsledkem diskriminace stěžovatelky ze strany zaměstnavatele, který tak jedná v rozporu s čl. 27 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Je třeba již zde poznamenat, že stěžovatelka ve své kasační stížnosti nicméně neuvádí žádné důvody, které by směřovaly proti napadanému rozhodnutí o zastavení řízení (neboť zastavení řízení a zákonných důvodů tohoto institutu se kasační stížnost věcně netýká), neuvádí v čem spatřuje pochybení soudu, ani kterých zákonných ustanovení se výslovně dovolává. Naopak se výhradně věnuje předcházejícímu usnesení městského soudu z 5. 5. 2008, č. j. 7 Ca 32/2008 - 15, které již jednou bylo předmětem její dřívější kasační stížnosti posléze zamítnuté zdejším soudem.

Městský soud po podání kasační stížnosti postupoval podle § 108 odst. 1 s. ř. s. a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.).

Jde-li o podmínky řízení o kasační stížnosti, z obsahu soudního spisu vyplývá, že stěžovatelka nebyla v řízení zastoupena advokátem, ani neuhradila soudní poplatek, nicméně vzhledem ke specifické povaze napadeného usnesení, soud na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem netrval. V této souvislosti je třeba poukázat na judikáty Nejvyššího správního soudu, a to na jeho rozsudky ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 21. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, v nichž konstatoval, že osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele. Nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků přitom vylučuje i právo na bezplatné zastoupení (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Povaha rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, proti němuž kasační stížnost směřuje, vylučuje, aby v posuzované věci

bylo možno nedostatek podmínky uhrazení soudního poplatku považovat za překážku, jež by bránila vydání rozhodnutí, jímž se řízení o kasační stížnosti končí. Za situace, kdy předmětem přezkumu je rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení pro nezaplacení soudního poplatku, by totiž trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, vedlo k vlastnímu popření cíle, jenž účastník podáním kasační stížnosti sledoval, a znamenalo by řetězení řešeného problému, které by ve svém důsledku popíralo smysl samotného řízení, jehož předmětem je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení předchozího řízení v důsledku nesplnění právě této povinnosti ze strany stěžovatele, tedy povinnosti zaplatit soudní poplatek. Nejvyšší správní soud tedy shledal, že v posuzované věci není nedostatek právního zastoupení, ani neuhrazení soudního poplatku důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost dále posuzoval z hlediska její přípustnosti. Není-li totiž kasační stížnost přípustná, musí ji soud podle ustanovení § 120 s. ř. s. ve vztahu k § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který se kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Zároveň ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. stanoví, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než ty které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

V posuzované věci stěžovatelka výslovně neuvádí, kterých v zákoně stanovených důvodů kasační stížnosti se dovolává, ale z povahy napadeného rozhodnutí (usnesení o zastavení řízení) lze vyvodit, že se může jednat pouze o důvod podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy o tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Argumenty vztahující se k nezákonnosti napadeného rozhodnutí však kasační stížnost neobsahuje. Důvody stěžovatelky směřují věcně proti výroku o nepřiznání osvobození od soudních poplatků z předchozího usnesení městského soudu ze dne 5. 5. 2008, č. j. 7 Ca 32/2008 - 15, které ale není předmětem posuzované kasační stížnosti. Kasační stížnost se nijak nevyjadřuje k zákonným důvodům pro zastavení řízení (§ 47 písm. c/ s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích). Stěžovatelka tak v kasační stížnosti uvádí důvody, které nesměřují proti napadanému pravomocnému soudnímu rozhodnutí, neuvádí, v čem spočívalo pochybení soudu, které by mělo být důvodem, jehož oprávněnost by měl Nejvyšší správní soud posuzovat. Takovým důvodem by v posuzované věci mohla být tvrzená nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, pokud by například stěžovatelka daný poplatek uhradila, nově požádala o osvobození od povinnosti k jeho zaplacení nebo byla od jeho zaplacení dříve osvobozena, neboť důvody kasační stížnosti musí s ohledem na dikci § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. uplatňovat nezákonnost (tj. porušení zákona - zejm. tedy § 47 písm. c/ s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích) rozhodnutí o zastavení řízení. Jen k tomu lze upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty musí vždy odrážet rozhodnutí soudu. Jestliže stěžovatelka brojí proti vadám, které vůbec nejsou předmětem napadeného soudního rozhodnutí, uvádí tedy jiné důvody, než které připouští § 103 odst. 1 s. ř. s. Tento nedostatek způsobuje nepřípustnost kasační stížnosti dle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto za použití § 104 odst. 4 s. ř. s., § 120 s. ř. s. ve vztahu k § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost odmítl jako nepřipustnou. Soud také nezjistil žádné důvody, které by měly vést k užití § 109 odst. 3 s. ř. s., jenž upravuje situace, kdy soud není vázán důvody kasační stížnosti (nicotnost rozhodnutí správního orgánu, zmatečnost řízení soudního, nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu